

۲۰۱۹/۰۷/۲۱

احسان الله مایار

جدایی بین من و ما

در این روز ها رسانه های امریکا پنجاهمین سالگرد پیاده شدن انسان را بالای سیاره ای در همسایگی ما که "مهتاب و یا ماه" نامیده شده تجلیل میکنند.

ساعت ۲۰/۱۷ به وقت یو تی سی روز بیستم جولائی ۱۹۶۹ نیل امسترانگ Neil Armstrong روی کره ماه پا گذاشت و روی نقش بوتش اشاره کرده گفت:

"That's one small step for a man, one giant leap for mankind."

"این قدم کوچکی برای یک مرد است، یک جست دیو برای جنس انسان"

کی بودیم، عکس پهلو را از نظر بگذرانید - و به آنجا که رسیدیم و به سیاره همسایه پا گذاشتیم، کودن خواهیم بود اگر ندانیم که بازماندگان آنها بودیم. با پیشرفت تکنالوجی امروزی می توانیم با فشار روی یک دکمه و صدای کلیک آن در مورد خواسته های خود سندی به دست آوریم و عطش "فهمیدن" خود را فرونشانیم.

امروز در وایکبیدیا در مورد خلقت می خوانیم که :

" خانواده انسان سایان، یا کی های بزرگ، بین ۱۵ تا ۲۰ میلیون سال پیش از خانواده گیبون ها جدا شدند. حدود ۱۴ میلیون سال پیش اورانگوتان ها از خانواده انسان سایان جدا شدند. راه رفتن روی دویا ابتدایی ترین انطباق

در دودمان انسان تباران است، و نخستین انسان تبارانی که بر روی دو پا راه می رفته اند، و اررین بوده اند."

۱۴ میلیون سال را در بر گرفت تا از مغاره ها بیرون شده به آسمان خراش ها مسکون شدند و از نیاندرتال به جایی رسیدند که نیل امسترانگ را به ماه پیاده کرد ند. تنها علم و دانش است که بدان اتکاء کردند و افسانه ها را در لب اجاق گذاشتند و رفتند در پی کاوش خلقت با افزار علم.

نیل امسترانگ بعد بازگشت از کره ماه

قدمی پیشتر میگذارم و یادی از رئیس جمهور فقید ایالات متحده آمریکا، جان اف کندی می نمایم که وی در سال ۱۹۶۲ چنین گفت:

“We choose to go to the Moon”

ترجمه: ما انتخاب کردیم (یا خواستیم) به ماه برویم.

توجه خوانندگان را به ما گفتن رئیس جمهور کنیدی معطوف میدارم، زیرا وی میتوانست بگوید من پُر قدرت ترین مرد جهان اعلام می دارم که به ماه برویم و فردی وجود نداشت که مانع وی شود. نخیر وی نماینده اعلی ملت امریکا بود و ملت است که روی کره خاکی را تغییر می دهد نه یک فرد از جامعه.

روز بیستم جولائی سال ۲۰۱۹ که پنجاهمین سال قدم

گذاشتن بالای ماه می شود موزیم سیمیتسونیان اعلان ذیل را در واشنگتن پست امروز طوریکه از نظر می گذرانید نشر کرد و در متن آن با عدد برجسته نوشت:

“۴۰۰/۰۰۰ انسان امکان پذیر گردانید.”

بلی ۴۰۰/۰۰۰ انسان بودند که شب و روز تپیدند صد ها یا هزاران بار مژه تلخ ناکامی ها را چشیدند، بی خوابی ها را تیر کردند، گریستن، خندیدند، مریض شدند و یا مردند و یا با همکاران و اعضای خانواده شان جنگیدند تا بهمان هدف رسیدند که سفینه و راکتی بسازند تا نیل امسترانگ بالای خاک ماه قدم بگذارد و صفحه در تاریخ کیهان نوردی باز کند و بگوید:

“این قدم کوچکی برای یک مرد است، یک جست دیو برای جنس انسان”

دوستان گرامی بیآئید با خیالم مرا همراهی کنید و از امریکا و یا اروپا از کشور های پیشرفته جهانی چند هزار کیلومتر به شرق کره زمین سفر کنیم و از یک کشور فقیر و عقبمانده، تقریباً ۵۰ سال قبل، به نام افغانستان، وطن ما به گفته مرحوم استاد کهزاد از "پُلک لِرزانک" بالای دریای خشک کابل دیدن نمائیم و ببینیم که اینها که به ماه میرفتند و ما چی می کردیم؟

ما می دانیم و ثبت تاریخ است که در سال ۱۹۶۲م در افغانستان شخصی باسم محمد ظاهر، پادشاه افغانستان بود و در سراسر افغانستان بین خُرد و بزرگ، مرد و زن - خلاصه بین ملت افغان بنام اعلیحضرت محمد ظاهر شاه یاد و احترام می شد.

در عین زمان نزدیک ترین دوست پادشاه از صباوت تا ختم، شوهر همشیره و پسر کاکای شان شخصی بنام سردار محمد داود که در خدمت و پاکنفسی و عشق به وطن موقف ممتاز داشت بحیث صدراعظم اجرای وظیفه می نمود. به سردار محمد داود صلاحیتی که کاکای پُر قدرت شان در افغانستان، سردار محمد هاشم خان در ید خود داشتند بر خوردار بود و هر آنچه در راه آبادانی کشور آرزو داشتند کسی مانع شان نمی شد.

تا جائیکه موثق اطلاع دارم اکثراً شب روز پنج شنبه اعضای خانواده سلطنتی، زن و مرد، در حرمرای ارگ گردهم می آمدند و بزرگان مرد شان ساعتی هم در کتابخانه شخصی شاه در قبال اوضاع مملکت و مردم بحث می کردند و بالای مسایل مهم غور نموده و تصمیم می گرفتند.

هر آنچه مردم حرکاتی در چگونگی وضع کشور میدیدند و یا لمس می کردند سرچشمه انرا میتوان در فیصله های گفت و شنود حرمسرای پی گیری نمود.

اگر بالای تقاضای جنرال محمد عارف خان وزیر دفاع و شکایت وی از نبود سلاح بحث می شد و یا اگر بالای خریداری سلاح و مهمات از اتحاد شوروی غور می شد بالای همه و همه آن در همان شب تصمیم اتخاذ می گردید.

این لست مطول و یاد آن از حوصله این مقال کوچک خارج است لذا ما ملت افغان بایست میدانستیم و بدانیم هر آنچه در عمل روی صحنه میدیدیم زاده تفکر فرد نبوده بل فیصله مجموع اعضای فیصله کننده خانواده را در قبال خود داشت که هر کدام شان نزد وجدان خود مسئولیت داشتند.

سخن از تجلیل پنجاهمین سالگرد قدم گذاشتن روی ماه در میان است و ما افغان ها می توانیم با مباحث از آن یاد نمائیم.

در وایکیبیدیا درج است و می خوانیم که:

"تونل سالنگ در ارتفاع ۳۹۵۰ متر از سطح دریا و در موقعیت مرکزی کوه های پر برف هندوکش قرار دارد. طول این تونل ۲۷ کیلومتر می باشد. کار ساخت این تونل در سال ۱۳۳۷ آغاز و پس از ۶ سال در سال ۱۳۴۳ ختم می گردد. این پروژه در زمان صدارت داوود خان با همکاری دولت وقت شوروی آغاز گردید. ارتفاع این تونل ۵ متر و دارای عرض ۶ متر می باشند. بیشتر کار این پروژه توسط نیروهای ارتش افغانستان در زمان دگروال محمد نسیم خان انجام شده است. هزینه احداث این تونل ۶۳۶ میلیون دلار آمریکا بوده است. این تونل فاصله بین شمال و جنوب افغانستان را ۱۱۰ کیلومتر کوتاه تر کرده است."

جای خوشنودی است که در سال ۱۳۳۷ شمسی معادل با ۱۹۵۹ م شخصیتی با اسم سردار محمد داود امور صدارت

دستگاه تونل چورول
د سالنگ د لوی لارې په جوړولو کې د
سالنگ تونل په جوړولو سره د هېواد د
دندې مسوولیتګي له موخې سره د زان د
نېوې له کچه امکانات برابر کړل.
افتخار تونل سالنگ
په امار تونل سالنگ تر مسوول شاعرانه
سالنگ لیکلالت ارتباط مسلمات شمال یا
جنوب کشور یا فاصله کوتاه مهیا کړید.
©2007 Thanks to the construction of a tunnel
through the Salang pass, a permanent connec-
tion between the western and southern parts of
the country became possible.
Doch einen Staatsauftrag durch die
Salang-Pass sind eine ganzjährige Verkehrs-
anschlüsse des Nordens und dem Süden von
Landschaften.

را بعهدہ داشتند که اسم وی منحیث
صدار عظم کشور در وایکیبیدیا تا
جهان است ثبت است، چنین
پروژه ای عام المنفعه روی دست
گرفته شد و به فحوی گفتار کنیدی
ما مردم افغان زیر نظر یک افغان
بنام دگروال محمد نسیم خان با

زور بازوی توانای ۲۰ و یا ۳۰ هزار مردان توانای قوای کار (نه اردو و یا ارتش طوریکه در بالا دیدیم) مانند انسان هائیکه موفق به پیاده کردن یک انسان به ماه گردیدند، مردان قوای کار نیز تپیدند، گرسنگی ها را تحمل کردند، سرمای جانسوز سالنگ را در تار و پود وجود خود حس نمودند و کمیودی های بی حساب را قبول کردند تا مردم از آن استفاده کنند بدون آنکه فردی از آنها را بشناسند و مردی به اسم محمد ظاهر شاه، پادشاه افغانستان با همراهی فرزند دیگر افغان با اسم داکتر محمد یوسف، صدراعظم و جنرال محمد عظیم، وزیر فواید عامه افغانستان این پروژه را با همراهی کاسیگین، صدار عظم اتحاد شوروی برای عبور و مرور وسایل نقلیه بین شمال و جنوب وطن ما افتتاح نماید.

به خود بی نهایت بالیدم که توضیح پهلوی تصویر را خواندم که چنین نگاشته شده است:

اعمار تونل سالنگ – با اعمار تونل سالنگ در مسیر شاهراه سالنگ امکانات ارتباط صفحات شمال با جنوب کشور با فاصله کوتاه مهیا گردید.

چی زیبا است که مقام ملت، آنهائیکه این پروژه را بسرحد اکمال رسانیده اند، پادشاه، صدارعظم و وزیر را زیر سایه خود قرار می دهد و این بزرگمردان تاریخ که در رأس آن اعلیحضرت محمد ظاهر شاه قرار داشتند از خود یادی نکرده بلکه صرف بنام خدمتگار ملت و خاک و وظایف خود را انجام داده اند.

روان شان شاد و جنت مکان شان

